מאוצרות

לקוטי שיחות

ROSH HASHANAH ראש השנה

SELECTIONS FROM

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE HOLIDAYS

BY THE LUBAVITCHER REBBE

EXCERPT FROM

מאוצרות

לקוטי שיחות

SELECTIONS FROM

LIKKUTEI SICHOS

Translated and Annotated by

Rabbi Eliyahu Touger and Rabbi Sholom Ber Wineberg

ראש השנה–ו׳ תשרי

ROSH HASHANAH-VAV TISHREI

נדפס לעילוי נשמות הורינו

הרצליה בת ר׳ **יצחק ומנוחה כהן** ע״ה

ר׳ **קלמן שמואל** בן ר׳ **יעקב ורחל גרוסמן** ע״ה

גולדה מינדל בת ר׳ **אדוואר״ד ושרה גרוסמן** ע״ה

ע״י

יעקב ורחל חנה כהן שיחיו

Dedicated in loving memory of

Herzliya bas Yitzchak & Menucha

Harriet Roslyn Cohen

Kalman Shmuel ben Yaakov & Rachel

Carl Samuel Grossman

Golda Mindel bas Edward & Sarah

Kathryn Grossman

of blessed memory

Devoted parents and exceptionally proud
grandparents and great-grandparents
They left a legacy of care and concern, joy and laughter.
May their memory be a blessing for their families

Yaakov & Karen Cohen

Potomac, Maryland

ROSH HASHANAH-VAV TISHREI | ראש השנה-ו' תשרי*

LIKKUTEI SICHOS, VOLUME 19, P. 291FF.

Adapted from a *sichah* delivered on the second day of Rosh HaShanah, 5736 (1975)

Introduction

What do we pray for on Rosh HaShanah?

We all know it is the Day of Judgment and each one of us wants to be blessed for a good and sweet year in a simple sense. Nevertheless, we also realize that something much more encompassing and more significant than our own selves is happening on this day, something whose weight and import make our personal wants and desires pale in comparison and seem petty. Yet, there is the fear of missing out. If we do not make our requests on the day when it is decided "who shall be {granted} tranquility and who will {be compelled to} wander,"[1] when will we make them?!

The Rebbe focuses on this inner conflict in the *sichah* that follows. Using the story of Chanah's prayer described in the *Haftarah* as a starting point, he draws our attention to the larger picture, to what Rosh HaShanah really involves – crowning G-d as King over all existence – and he explains how G-d's sovereignty is all-encompassing, including all the details of our own personal lives.

This understanding enables us to redefine why we are making requests on Rosh HaShanah. We are not asking for ourselves; we are asking for G-d's blessings so that we can do our part in making His sovereignty manifest over all creation.

After giving that explanation, the Rebbe acknowledges that most of us cannot consciously identify with such a lofty intent. On the contrary, when we are honest with ourselves, we must admit that we are making our requests because we feel that we want and need what we are asking for.

In resolution, the Rebbe explains that our prayers are two-tiered. There is what we desire in a simple sense and, deep inside our sub-conscious, there is what the soul really desires. Fundamentally, there is no dichotomy between the two. On Rosh HaShanah, when we pray that G-d fulfill our physical and spiritual needs, externally it appears that what motivates us is our personal desire for children, health, sustenance, or other concerns connected with our own selves. However, the inner truth that is arousing the outpouring of our souls is the desire to fulfill G-d's desire for us to fashion a dwelling for Him from these material entities.

The *Haftarah* also gives us a paradigm through which we can align these two dimensions of our prayers. By describing the dialogue between Eli the *kohen* and Chanah, it prompts each of us to examine what is truly motivating our prayers. Genuinely facing ourselves and probing our sincerity in the same way that Eli questioned Chanah, motivates us to – like Chanah – "pour out our souls before G-d,"[2] to have our requests charged with our souls' innermost energies. As a result, "the G-d of Israel will grant the request… asked of Him,"[3] providing us with revealed and apparent good, abundant blessings for our children, health, and sustenance, including the greatest blessing, the imminent arrival of *Mashiach*.

---

1. The *Unasaneh Tokef* prayer in the *Musaf* Service of Rosh HaShanah.

2. *I Shmuel* 1:15.

3. *Ibid.* 1:17.

To Pour Out Our Souls

A Woman's Prayer

1. The *Haftarah* from the first day of Rosh HaShanah, taken from **the beginning of the Book of** ***Shmuel,***[1] **tells** the story **of Chanah,**[2] **the wife of Elkanah, relating that initially, "Chanah was childless."**[3] **Afterwards, because of her** sincere **prayers in the Sanctuary at Shiloh, she was blessed with a son, the Prophet Shmuel.**

The intent of the ***Haftaros*** **recited on the festivals, like all the** ***Haftaros,*** **is similar to that of the Torah reading,**[4] **which is, as the name** Torah **implies,**[5] **to provide instruction – that the Jews should derive guidance from it for their Divine service on that particular** ***Shabbos*** **or festival. Similarly, in the case at hand, the reason this** ***Haftarah*** **is read on Rosh HaShanah**[6] **is because Chanah was** specifically **remembered** for Divine blessing **on that day**[7] and, as a result, she conceived. **Nevertheless, the** ***Haftarah*** is not merely a historical narrative and **contains many directives for a Jew's** conduct **on Rosh HaShanah, and also it contains several all-encompassing directives** that apply throughout the year.[8]

The spiritual service that caused Divine beneficence to be visited upon Chanah – which

א. אִין דֶער הַפְטוֹרָה פוּן עֶרְשְׁטְן טָאג רֹאשׁ הַשָּׁנָה (תְּחִילַּת סֵפֶר שְׁמוּאֵל)[א] וֶוערְט דֶערְצֵיילְט וֶועגְן חַנָּה, אֵשֶׁת אֶלְקָנָה, וָואס דֶער תּוֹכֶן אִיז, אַז פְּרִיעֶר אִיז "וּלְחַנָּה אֵין יְלָדִים"[ב], אוּן דֶערְנָאךְ, דוּרְךְ אִיר תְּפִלָּה (זַייעֶנְדִיק אִין שִׁילֹה בַּמִּשְׁכָּן), אִיז זִי נִפְקַד גֶעוָוארְן מִיט אַ זוּן - שְׁמוּאֵל הַנָּבִיא.

דֶער מְכֻוָּן פוּן קְרִיאַת הַהַפְטוֹרָה בְּחַגִּים, ווִי בַּיי אַלֶע הַפְטוֹרוֹת, אִיז - עַל דֶּרֶךְ ווִי קְרִיאַת הַתּוֹרָה[ג], מִלְּשׁוֹן הוֹרָאָה[ג*] - אַז אַ אִיד זָאל דֶערְפוּן אָפּלֶערְנֶען אַ הוֹרָאָה אִין דֶער עֲבוֹדָה פוּן אַ אִידְן אִין דֶעם שַׁבָּת אוּן אִין דֶעם חַג.

אוּן אַזוֹי אוֹיךְ בְּעִנְיָנֵנוּ: אַף עַל פִּי אַז דֶער טַעַם פַארְוָואס מֶען זָאגְט דִי הַפְטוֹרָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אִיז ווַיילְ[ד] חַנָּה אִיז נִפְקַד גֶעוָוארְן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה[ה] - אַנְטְהַאלְט אָבֶּער דִי הַפְטוֹרָה כַּמָּה וְכַמָּה הוֹרָאוֹת אִין דֶער עֲבוֹדָה פוּן אַ אִידְן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה (אוּן אוֹיךְ כַּמָּה וְכַמָּה הוֹרָאוֹת בִּכְלָל[ו]);

אוּן ווִיבַּאלְד אַז דִי "עֲבוֹדָה" וָואס הָאט גֶעבְּרַאכְט צוּ פְּקִידַת חַנָּה - וָואס

---

1. *Megillah* **31a** states that the story of **Chanah is read as the** ***Haftarah*** of Rosh HaShanah. See the ***Tur,*** **the** ***Shulchan Aruch*** **of** Rav Yosef Caro (*Orach Chayim* 584:2), **and the Alter Rebbe's** ***Shulchan Aruch*** **584:7.**

2. Chanah is also the name of **the Rebbe's mother, Rebbitzen Chanah** Shneerson. **She passed away during the afternoon of Shabbos Teshuvah,** Vav (the sixth of) **Tishrei, 5725.** This *sichah* was originally published in connection with her *yahrzeit*.

3. *I Shmuel* 1:2.

4. The reason is that **initially** the reading of the *Haftarah* was instituted **in place of** the reading of the Torah (Rav David **Avudraham,** ***Shabbos*** **Morning Prayers,** ***et al***).

5. *Zohar,* Vol. III, p. 53b, ***et al.***

6. ***Rashi,*** **Rabbeinu Nissim, on** ***Megillah, loc. cit.;*** **the Alter Rebbe's** ***Shulchan Aruch, loc. cit.***

7. ***Rosh HaShanah*** **11a; note the sources there.**

8. **As our Sages state (*****Berachos*** **31a), "So many significant laws can be derived from the verses** describing **Chanah's** prayer!"

is the central focus of the *Haftarah* in connection with Rosh HaShanah – was her prayer in the Sanctuary at **Shiloh. Accordingly, it can be assumed that the fundamental lesson from the *Haftarah* regarding a Jew's Divine service on Rosh HaShanah can be derived from her prayer. In particular, this is true according to the opinion of *Shelah*[9] that Chanah also recited her prayer on Rosh HaShanah.**

דָאס אִיז דִי נְקוּדָה עִיקָרִית פוּן דֶער הַפְטוֹרָה (בְּשַׁיְיכוּתָהּ לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה) כַּנַ״ל - אִיז גֶעווֶען אִיר תְּפִלָּה (בְּשִׁילֹה), אִיז מִסְתַּבֵּר לוֹמַר, אַז דֶער לִימּוּד עִיקָרִי פוּן דֶער הַפְטוֹרָה בַּנּוֹגֵעַ דֶער עֲבוֹדָה פוּן אַ אִידְן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אִיז אִין תְּפִלַּת חַנָּה [וּבִפְרַט לוֹיט דֶער דֵיעָה וָואס בְּרֶענְגְט זִיךְ אִין שַׁלָ״ה[ז], אַז (אוֹיךְ) תְּפִלַּת חַנָּה אִיז גֶעווֶען בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה].

Analyzing the Interaction

2. The lesson to be derived **can be clarified by first explaining the story of Chanah's prayer. At first, Eli, the *Kohen Gadol,* thought that she was intoxicated,**[10] **because she recited her prayer while "speaking to her heart."**[10] **Therefore, he reproved her,** saying,[11] **"How long will you make a spectacle of your drunkenness?"**

Chanah answered him, "No, my lord... I have drunk neither wine nor strong drink; **I poured out my soul before G-d..."**[12]

ב. ווֶעט מֶען דָאס פַארְשְׁטֵיין בְּהֶקְדֵּם הַבִּיאוּר אִין דֶעם סִיפּוּר ווֶעגְן תְּפִלַּת חַנָּה, אַז פְרִיעֶר הָאט עֵלִי הַכֹּהֵן אִיר אָנְגֶענוּמֶען אַלְס אַ ״שִׁכּוֹרָה״ (ווַיְיל אִיר תְּפִלָּה אִיז גֶעווֶען אִין אַן אוֹפֶן פוּן ״מְדַבֶּרֶת עַל לִבָּהּ גו׳״) אוּן הָאט אִיר דֶערְפַאר אוֹיסְגֶערֶעדט ״עַד מָתַי תִּשְׁתַּכָּרִין גו׳״; אוּן חַנָּה הָאט אִים אוֹיף דֶעם גֶעעֶנְטְפֶערְט ״לֹא אֲדוֹנִי גו׳ וָאֶשְׁפּוֹךְ אֶת נַפְשִׁי לִפְנֵי ה׳״[ח] אוּן אַזוֹי ווַיְיטֶער.

Several aspects of the story **require clarification:**

דְּלִכְאוֹרָה אִיז נִיט פַארְשְׁטַאנְדִיק:

a) How could Eli, the *kohen,* make such a drastic **mistake,** reaching a **diametrically opposite** conclusion? **Instead of realizing**[13] **that** Chanah **was pouring out her soul in prayer, he thought she was intoxicated.**

א) ווִי קוּמְט עֶס, אַז עֵלִי הַכֹּהֵן זָאל הָאבְּן אַזַא טָעוּת - מִן הַקָּצֶה אֶל הַקָּצֶה! - אַנְשְׁטָאט צוּ דֶערְקֶענֶען[ט] אַז זִי אִיז מִתְפַּלֵּל מִיט אַ שְׁפִיכַת הַנֶּפֶשׁ, הָאט עֶר גָאר גֶעמֵיינְט אַז זִי אִיז אַ ״שִׁכּוֹרָה״?

---

9. ***Shelah,* his tractate *Rosh HaShanah,* the note on p. 214a. This differs with our Sages' interpretation (*Yalkut Shimoni, nivi'im,* sec. 77,** the verse (*I Shmuel* 1:3), **"and the man would ascend" – see also the interpretation (*loc. cit.*) of the verse (*ibid.* 1:4), "It came to pass on that day..."** – that Chanah recited her prayer **during** her **ascent for** one of **the pilgrimage festivals.**

10. ***I Shmuel* 1:13.**

11. ***Ibid.* 1:14.**

12. ***Ibid.* 1:15.**

13. **Note that on that day, Eli was appointed as a judge over the Jewish people (*Rashi, ibid.* 1:9). In that era, the judges were the leaders of the people. Moreover, even an ordinary judge must "deliver a judgment that is absolutely correct" (*Shabbos* 10a, see the sources cited there).** Rendering such accurate judgment **requires the analysis of the thoughts of the person involved (see *Tosafos, Shabbos loc. cit., Bava Basra* 8b).**

Note that in general *kohanim* are related to the concept of thought, as evidenced by the fact that **their** sacrificial **service is carried out in silence,** motivated by **the will of the heart** (cf. *Zohar,* Vol. III, p. 39a). **Even according to *nigleh* (the revealed dimension of Torah knowledge), *kohanim* are "distinguished... [and charged with performing the] sacrificial service (*Rambam, Hilchos K'lei HaMikdash* 4:1). The thought** of the *kohen* offering the sacrifice **is fundamental** to that service, as reflected in our Sages' statement (***Zevachim* 46b), "A sacrifice must be slaughtered for the sake of six matters." Similar concepts apply with regard to the other services** performed by the *kohanim.*

b) Even if an explanation can be found why Eli made such an error,[14] it is still hard to understand: Why does the Torah tell us this? There is a general principle that "Scripture does not speak deprecatingly even about a non-kosher animal."[15] Certainly, this should apply regarding Eli, the *kohen*.

ב) אֲפִילוּ מְ׳זָאל גֶעפִינֶען אַ הַסְבָּרָה וִוי אַזוֹי עֵלִי הָאט גֶעמַאכְט דֶעם טָעוּת׳ - אִיז נָאךְ אַלְץ נִיט מוּבָן, פַארְווָאס דֶערְצֵיילְט מֶען וֶועגְן דֶעם אִין תּוֹרָה? סְ׳אִיז דָאךְ אֲפִילוּ "בִּגְנוּת בְּהֵמָה טְמֵאָה לֹא דִבֶּר הַכָּתוּב"[יא], עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה, לְהַבְדִּיל, בַּנּוֹגֵעַ עֵלִי הַכֹּהֵן!

c) Since Eli thought she was intoxicated,[10] why did he wait to rebuke her until she completed her prayer? *Rashi* states in his interpretation of the verse[16] that "Eli was watching her speech; waiting [for her to finish her prayer]." Seemingly, he should have stopped her immediately and had her escorted out of G-d's house.

ג) וִוִיבַּאלְד אַז "וַיַּחְשְׁבֶהָ . . לְשִׁכּוֹרָה"[יב] - פַארְווָאס הָאט עֵלִי אָפְּגֶעוַוארְט מִיט זַיְין אוֹיסְרֵיידְן אִיר בִּיז זִי הָאט גֶעעֶנְדִיקְט אִיר תְּפִלָּה (וִוי רַשִׁ״י טַיְיטְשְׁט אָפּ "וְעֵלִי שׁוֹמֵר אֶת פִּיהָ"[יג] - לְשׁוֹן הַמְתָּנָה) - עֶר הָאט דָאךְ גְלַיְיךְ גֶעדַארְפְט אִיר מַפְסִיק זַיְין אוּן זֶען מְ׳זָאל זִי אַרוֹיסְפִירְן פוּן בֵּית הֲוַיָ׳?

A Different Look at Chanah's Prayer

3. From all the above, it is evident that Eli did not think that Chanah was drunk in a simple sense,[17] but rather she was intoxicated with prayer. Chanah "prolonged her supplication,"[16] praying longer than one usually would. This was unacceptable[18] for her to do while standing before G-d, in His house; see below, sec. 9.

ג. פוּן דֶעם אַלֶעם אִיז מוּכָח, אַז עֵלִי הָאט אִיר בַּאטְרַאכְט נִיט אַלְס שִׁכּוֹרָה אִין פָּשׁוּט׳ן זִין[יד], נָאר אַ "שִׁכּוֹרָה" אִין דֶעם עִנְיַן הַתְּפִלָּה. דָאס מֵיינְט: וִוִיבַּאלְד אַז דִי תְּפִלָּה פוּן חַנָּה אִיז גֶעוֶוען אִין אַן אוֹפֶן פוּן "הִרְבְּתָה לְהִתְפַּלֵּל"[יג] - אִיז עֶס אַ תְּפִלָּה יְתֵרָה מִן הַמִּדָּה, וָואס אִיז נִיט קֵיין דָבָר הָרָצוּי[טו] וֶוען מְ׳אִיז עוֹמֵד לִפְנֵי ה׳ בְּבֵית ה׳ (כִּדְלְקַמָּן סְעִיף ט);

By answering, "I poured out my soul before G-d," Chanah was saying that she prolonged her prayer as an expression of an outpouring of her soul. This was not intoxication with prayer, but rather an extremely lofty level[18] of prayer.

אוּן חַנָּה׳ס עֶנְטְפֶער אוֹיף דֶעם אִיז - "וָאֶשְׁפּוֹךְ אֶת נַפְשִׁי לִפְנֵי ה׳", אַז וֶוען דֶער "הִרְבְּתָה לְהִתְפַּלֵּל" אִיז פַארְבּוּנְדְן מִיט שְׁפִיכַת הַנֶּפֶשׁ, אִיז עֶס (נִיט אַן עִנְיָן פוּן "שִׁכְרוּת" אִין תְּפִלָּה, נָאר, אַדְּרַבָּה) אַ דַרְגָא נַעֲלֵית[טו] אִין תְּפִלָּה.

---

14. See *Rashi* and other commentators on *I Shmuel* 1:12-13; the commentaries on *Ein Yaakov, Berachos, loc. cit.; Yad Efraim* and *Chochmas Shlomoh* on *Shulchan Aruch, Orach Chayim* 101, *et al.*

15. *Bava Basra* 123a.

16. *I Shmuel* 1:12.

17. Note *Siddur im Dach* (p. 116a), which interprets Eli's question, "How long will you make a spectacle of your drunkenness?" as related to one who is "intoxicated but not with wine" (*Yeshayahu* 51:21).

18. See *Berachos* 32b and *Rashi* and *Tosafos,* s.v. *kol hamaarich.* It is possible to say that Eli thought that Chanah was expecting the fulfillment of her request due to her prolonged prayer, which is considered undesirable. (Some analysis is required because from *Berachos* 31b, which quotes Chanah as saying, "Master of the World…," it appears that this in fact was true.)

Some analysis is also necessary why the positive virtue of prolonging one's prayer is not mentioned by the halachic authorities cited in footnote 14. Perhaps that virtue is included in the statements of the *Tur* and the *Shulchan Aruch, Orach Chayim* 107:1.

This demonstrates the connection between Chanah's prayer and Rosh HaShanah. Analyzing **the dialogue between Eli and Chanah regarding how to pray while in G-d's house enables us to understand the general meaning of Chanah's prayer and many of the prayers of Rosh HaShanah, as will be explained.**

אוּן דָאס אִיז אוֹיךְ דִי שַׁיְיכוּת פוּן תְּפִלַּת חַנָּה צוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה - וַוְיְיל דִי טַעֲנָה וּמַעֲנֶה צְווִישְׁן עֵלִי הַכֹּהֵן אוּן חַנָּה וֶועגְן דֶעם אוֹפֶן הַתְּפִלָּה בְּבֵית ה', גִיט אוֹיךְ אַ פַארְשְׁטַאנְד אִין דֶעם תּוֹכֶן כְּלָלִי פוּן תְּפִלַּת חַנָּה אוּן פוּן כַּמָּה תְּפִלּוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כְּדִלְקַמָּן.

What We Pray for on Rosh HaShanah

4. We find two opposite motifs regarding the prayers of Rosh HaShanah: Rosh HaShanah is the day of judgment for all man's needs both material and spiritual, as implied by the verse,[19] **"For it is a** ***chok*** **for Israel, a [day of] judgment before the G-d of Yaakov."** *Chok,* usually translated as "statute," also has a different meaning. **As in the verse,**[20] **"Provide me with my regular nurture (*choki*),"** the phrase, "***chok*** **for Israel,"** can be interpreted as meaning that Rosh HaShanah is the day **of judgment and decision regarding** man's **nurture and all** of his **physical needs.**[21] The phrase "**a [day of] judgment before the G-d of Yaakov**" implies that **a judgment and decision** is also made regarding a person's **spiritual standing**[21] **– the extent to which his soul will be granted a revelation of G-dliness.**[22] **Accordingly, in our Rosh HaShanah prayers, we ask for** blessings regarding **our children, health and sustenance, and also regarding our success in our spiritual endeavors.**

Nevertheless, it is well known[23] **that the fundamental dimension of our Divine service – which is primarily expressed through prayer – on Rosh HaShanah involves the coronation of G-d as King** over all existence. **Thus, our Sages**[24] explain that on Rosh HaShanah, G-d asks the Jewish people, **"Make**

ד. בַּנוֹגֵעַ דִי תְּפִלּוֹת פוּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה גֶעפִינְט מֶען צְווֵיי עִנְיָנִים הֲפָכִיִּים:

רֹאשׁ הַשָּׁנָה אִיז דֶער יוֹם הַדִּין אוֹיף אַלֶע צָרְכֵי הָאָדָם, הֵן בְּרוּחְנִיּוּת וְהֵן בְּגַשְׁמִיּוּת [ווִי עֶס שְׁטֵייט[טז] "כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹקֵי יַעֲקֹב": חֹק לְיִשְׂרָאֵל - פוּן לְשׁוֹן[יז] "הַטְרִיפֵנִי לֶחֶם חֻקִּי" - מֵיינְט דֶער דִין וּמִשְׁפָּט אוֹיף מְזוֹנוֹת (כּוֹלֵל אַלֶע צְרָכִים גַשְׁמִיִּים[יח]; אוּן "מִשְׁפָּט לֵאלֹקֵי יַעֲקֹב" אִיז דֶער דִין וּמִשְׁפָּט אוֹיף עִנְיָנִים רוּחְנִיִּים[יח] (ווִיפְל סְ'זָאל נִמְשָׁךְ וֶוערְן "גִילוּי אֱלֹקוּת בְּנַפְשׁוֹ"[יט])]; אוּן דֶערְפַאר בֶּעט מֶען אִין דִי תְּפִלּוֹת פוּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה אוֹיף בָּנֵי חַיֵּי וּמְזוֹנֵי, אוּן אוֹיךְ אוֹיף הַצְלָחָה אִין עִנְיָנִים רוּחְנִיִּים.

לְאִידָךְ גִיסָא אִיז אָבֶּער יָדוּעַ, אַז דִי נְקוּדַּת הָעֲבוֹדָה (וָואס עִיקָרָהּ אִיז בִּתְפִלָּה) פוּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה בַּאשְׁטֵייט אִין מַכְתִּיר זַיְין דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְן אַלְס מֶלֶךְ[כ], וּבִלְשׁוֹן חַזַ"ל[כא] "שֶׁתַּמְלִיכוּנִי

19. *Tehillim* 81:5.

20. *Mishlei* 30:8, as interpreted in *Likkutei Torah, Devarim,* pp. 54d, 55d, and the *maamar* entitled *Ki Chok,* 5710, the end of ch. 7.

21. The *maamar* entitled *Ki Chok, loc. cit., et al.*

22. *Likkutei Torah, loc. cit.,* p. 56a, which interprets the phrase, as meaning "'a day of judgment' regarding the [degree of] G-dliness [granted] to Yaakov," i.e. the Jewish people.

23. See the extensive explanations in *Likkutei Sichos,* Vol. 4, pp. 1145ff., 1354ff.; Vol. 9, pp. 434ff., 450ff., 489ff., and the sources cited there.

24. *Rosh HaShanah* 16a, 34b.

עֲלֵיכֶם" [און ווי מֶען זָאגְט בִּתְפִלַּת רֹאשׁ הַשָּׁנָה "מְלוֹךְ עַל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ", "מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ", וְעוֹד] - וָואס הַכְתָּרַת הַמֶּלֶךְ וְקַבָּלַת מַלְכוּתוֹ אִיז דַוְקָא דוּרְךְ דֶער תְּנוּעָה פוּן בִּיטוּל בְּתַכְלִית, דוּרְךְ דֶעם וָואס מֶען וַוארְפְט זִיךְ אִינְגַאנְצְן אוּנְטֶער צוּם מֶלֶךְ, בִּיז מֶען פִילְט גָארְנִיט דִי "אֵייגֶענֶע" רְצוֹנוֹת[כב] (אוּן דֶער בִּיטוּל רוּפְט אַרוֹיס בַּיְים מֶלֶךְ עֶר זָאל "אָנְנֶעמֶען" דִי הַכְתָּרָה) -

וָואס דִי עִנְיָנִים זַיְינֶען דָאךְ תַּרְתֵּי דְסַתְרֵי: בְּעֵת מֶען שְׁטֵייט אִין אַ בִּיטוּל בְּתַכְלִית (צוּם מֶלֶךְ) אִיז מֶען נִיט בְּגֶדֶר צוּ טְרַאכְטְן (אוּן בֶּעטְן) וֶועגְן אֵייגֶענֶע צְרָכִים (וָואס אִיז שַׁיָּיךְ נָאר דַאן וֶוען מֶען הָאט אֵייגֶענֶע רְצוֹנוֹת) - אוּן דָאס אִיז אַזוֹי אֲפִילוּ בְּשַׁיְּיכוּת צוּ רוּחְנִיּוּת'דִיקֶע צְרָכִים, וְעַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בַּנּוֹגֵעַ גַשְׁמִיּוּת'דִיקֶע בַּקָּשׁוֹת (וָואס אוֹיף זֵיי אִיז דֶער עִיקַר הַדִּין פוּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּמְבוֹאָר בְּהַגָּהוֹת מַיְימוֹנִיּוֹת)[כג].

[וּכְיָדוּעַ וָואס עֶס שְׁטֵייט אִין תִּקּוּנֵי זֹהַר[כד], אַז דִי וָואס בֶּעטְן "בְּיוֹמֵי דְכִפּוּרֵי" אוֹיף "מְזוֹנָא סְלִיחָה וְכַפָּרָה וְחַיֵּי, כָּתְבֵנוּ לְחַיִּים", זַיְינֶען ווִי כְּלָבִים

Me King over you." In response, **in our prayers on Rosh HaShanah,** we entreat Him, **"Reign over the entire world in Your glory," and** we address Him **as "the King of the entire world."**

The coronation of a king and the acceptance of his sovereignty requires an approach of absolute *bittul,* i.e., **submitting oneself entirely to the king to the extent that one does not feel one's own desires at all.**[25] **Precisely, such *bittul* elicits the king's** desire to rule and motivates him **to accept the coronation.**[26]

Thus, these two **elements** of Rosh HaShanah **appear contradictory. When one expresses his complete *bittul* to the King, he is entirely removed from thinking about his own needs and asking for them. (Such thoughts arise only when one is self-absorbed** and at the time of the coronation of the King, all thoughts of self are forgotten.) **The above applies even to** concerns regarding one's **spiritual needs, so how much more does it apply to one's requests for material matters, upon which the judgment of Rosh HaShanah focuses primarily, as explained in *Hagahos Maimonios.***[27]

There is a well-known passage in *Tikkunei Zohar*[28] **which likens those who on Yom Kippur request "sustenance, forgiveness, atonement, and health,** asking **to be inscribed for life," to dogs who**

---

25. See the *maamar* entitled *Tiku,* 5701, sec. 2; the *maamar* entitled *Yom Tov shel Rosh HaShanah,* 5703, sec. 2.

26. *Chassidus* conceives of a king as entirely set apart from his people. As indicated by the description of Israel's first king, Shaul (*I Shmuel* 9:2, 10:23), as being, "from his shoulders above, taller than the entire nation," a king is on a far loftier level than his people. For him to rule over them requires a drastic descent. Why would he be motivated to do so?

It could be said that the reason is that a king and his people share an essential connection. Though on a conscious level, he is far above them, in essence, they are one. Therefore, he possesses an essential will to rule over them. However, that answer is not sufficient; since there is such a great gulf separating them on a conscious level, that essential desire may lie latent. It is only when the people go beyond their conscious identity and submit themselves to him in homage that he is moved to go beyond his individual identity and reveal his inner desire to become their king.

Similarly – and indeed far more so – G-d is exalted, transcending entirely His bringing the world into being and serving as its King. For Him to lower Himself and assume that role, it is necessary for His people, the Jews, to submit themselves to Him in absolute homage (see the series of *maamarim* entitled *Yom Tov shel Rosh HaShanah, 5703*).

27. *Hagahos Maimonios, Hilchos Teshuvah* 3:3, quoting *Ramban,* cited in *Likkutei Torah, Devarim,* p. 59b.

28. *Tikkunei Zohar, tikkun* 6 (p. 22a). See the Maggid of Mezritch's *Or Torah,* the beginning of *Parshas Vayigash; Agados Chazal,* s.v. *Ein Omdin,* p. 108c, and s.v. *al taas.* Note *Kesser Shem Tov,* the end of sec. 330.

whine, "Give, give," because they think only about themselves and not about the Divine Presence.

Conversely, however, these requests for our material **needs were placed in the order of prayer** ordained **by the Sages, who explained that this is an appropriate time for** G-d to grant **the fulfillment of these requests. Accordingly, it can be understood that one should not only make these requests out of** ***kabbalas ol*** – i.e., **since G-d commanded the Jews to petition for their needs on Rosh HaShanah, one does so solely to carry out G-d's will – but also** one should ask **in a manner that** shows **his** personal **desire and feeling for those matters that he is requesting.**

On one hand, a person **must desire and have the intent in these portions of the prayers that G-d should provide him with what he needs.**[29] **This requires him to be conscious of his own existence, to feel that he is lacking something. Simultaneously, however, he should be** entirely **permeated with carrying out** G-d's request **"Make Me King over you," which requires complete** ***bittul,*** taking him **entirely beyond his individual existence.**

וָואס שְׁרַײֶען "הַב הַב", וַוײַל זֵיי טְרַאכְטְן וֶועגְן זִיךְ, און נִיט וֶועגְן דֶער שְׁכִינָה.

אָבֶער לְאִידָךְ גִּיסָא זַײנֶען דִי בַּקָשׁוֹת (אוֹיף צָרְכֵי הָאָדָם) אַרַײנְגֶעשְׁטֶעלְט גֶעוָוארְן אִין נוּסַח הַתְּפִלָּה דוּרְךְ חֲזַ"ל און זֵיי זַײנֶען מְבַאֵר אַז דַאמָאלְס אִיז דֶער זְמַן רָצוֹן אוֹיף מִילוּי הַבַּקָשׁוֹת וכו', וָואס פוּן דֶעם אִיז פַארְשְׁטַאנְדִיק, אַז דִי בַּקָשׁוֹת דַארְפְן זַײן נִיט (נָאר) מִצַד קַבָּלַת עוֹל - וִוײַבַאלְד דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער הָאט גֶעהֵייסְן אַ אִידְן בֶּעטְן זַײנֶע צְרָכִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, טוּט עֶר אַזוֹי (בִּלְוִיז) בִּכְדֵי צוּ מְקַיֵים זַײן דֶעם רָצוֹן הָעֶלְיוֹן - נָאר אִין אַן אוֹפֶן אַז עֶר הָאט אַ רָצוֹן וְהֶרְגֵשׁ אִין דִי צְרָכִים הַמְבוּקָשִׁים].

דָאס הֵייסְט פוּן אֵיין זַײט דַארְף מֶען וֶועלְן און מְכַוֵון זַײן (אִין דֶעם טֵייל פוּן דַאוְונֶען), אַז דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער זָאל אִים גֶעבְּן זַײנֶע צְרָכִים[כה], וָואס דֶערְבַּײ פָּאדֶערְט זִיךְ, מְ'זָאל פִילְן דִי אֵייגֶענֶע מְצִיאוּת (מַרְגִּישׁ זַײן וָואס עֶס פֶּעלְט אִים); און צוּזַאמֶען דֶערְמִיט דַארְף עֶר זַײן דוּרְכְגֶענוּמֶען מִיט דֶעם דוּרְכְפִירְן דֶעם "תַּמְלִיכוּנִי עֲלֵיכֶם", וָואס פָּאדֶערְט אַ פוּלְשְׁטֶענְדִיקְן בִּיטוּל, וָואס אִיז שׁוֹלֵל דִי אֵייגֶענֶע מְצִיאוּת.

The Difference between Rosh HaShanah and the Entire Year

5. On the surface, the same question can be raised regarding our **prayers throughout the entire year.**[30] **When reciting the** ***Shemoneh Esreh*** **prayer, one should see himself as standing before the King**[31] **and while standing before the King, one may not do anything**[32] that in-

ה. לִכְאוֹרָה קֶען מֶען פְרֶעגְן דִי זֶעלְבֶּע שְׁאֵלָה אוֹיךְ בַּנוֹגֵעַ דִי תְּפִלּוֹת פוּן כָּל הַשָּׁנָה כֻּלָּהּ[כה*]:

בַּיי דֶער תְּפִלָּה פוּן שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה אִיז דֶער מִתְפַּלֵל כְּעוֹמֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ[כו], וָואס שְׁטֵייעֶנְדִיק פַאר אַ מֶלֶךְ טָאר מֶען נִיט

---

29. Indeed, the fundamental nature of the positive commandment to pray is to petition G-d for what one is lacking. See the beginning of the ***Tzemach Tzedek's Shoresh Mitzvas HaTefilah*** **and the sources cited there.**

30. See ***Likkutei Sichos,*** **Vol. 23, p. 217ff.**

31. See ***Shabbos*** **10a; the Alter Rebbe's** ***Shulchan Aruch*** **95:4. Note** ***Berachos*** **33a,** which states that when praying, one must see himself as **standing before the King of kings.**

32. See the Alter Rebbe's ***Shulchan Aruch*** **104:2,** which states that when praying, a person is **standing before the King,** therefore, **he should not move from his place.**

dicates an awareness of one's own identity. Indeed, the Talmud[33] relates that even "one who makes an uncalled for gesture before a king" is liable for the most severe punishment. Nevertheless, together with that, it was ordained in the order of prayer for every Jew to recite the twelve intermediate blessings of the *Shemoneh Esreh* whose content centers on requesting what one needs.

Nevertheless, there is a great difference between the prayers of Rosh HaShanah and the prayers of the entire year. Throughout the year, after His acceptance of the coronation on Rosh HaShanah, G-d is like a king who oversees his kingdom. As such, the *bittul* of the people to the king allows for the perception of their individual existence and personal needs, for the king administers his kingdom for their sake. It is that only when they actually stand before the king that it must be evident that the people do not exist independently; they are subjugated to the king entirely.

However, initially, on Rosh HaShanah, at the time when we first crown G-d as King, He is exalted and removed from carrying on with the functions of His "kingdom." At this stage, a more encompassing and deeper *bittul* is required, a consummate *bittul*, in which the only identity felt is that of the King. At that stage – and with that awareness – how is it possible to ask the King for the fulfillment of personal needs?

אַרויסְווַייזְן קֵיין תְּנוּעָה[כז] פוּן אֵייגֶענֶער מְצִיאוּת [בִּיז, ווִי מִיר גֶעפִינֶען אִין גְמָרָא[כח], אַז אֲפִילוּ "מַחְוֶה בְּמָחוֹג קָדָמֵי מַלְכָּא" אִיז אַ זַאךְ פַאר ווֶעלְכֶע עֶס קוּמְט דֶער עוֹנֶשׁ פוּן הֵיפֶּךְ הַחַיִים]; אוּן צוּזַאמֶען דֶערְמִיט הָאט מֶען קוֹבֵעַ גֶעווֶען (פַאר יֶעדְן אִידְן) אִין נוּסַח הַתְּפִלָּה דִי י"ב בְּרָכוֹת אֶמְצָעִיּוֹת, ווָאס תּוֹכְנָן אִיז - שְׁאִילַת צְרָכָיו.

אָבֶּער עֶס אִיז פַאראַן אַ גְרוֹיסֶער חִילוּק צְווִישְׁן תְּפִלַּת רֹאשׁ הַשָּׁנָה אוּן תְּפִלּוֹת כָּל הַשָּׁנָה:

בְּכָל הַשָּׁנָה, נָאךְ דֶער הַכְתָּרָה פוּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אִיז דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער כִּבְיָכוֹל ווִי אַ "מֶלֶךְ" ווָאס פִירְט אָן מִיט אַ מְדִינָה - דֶערְפַאר אִיז דַאן דֶער בִּיטוּל פוּן דִי בְּנֵי הַמְּדִינָה צוּם מֶלֶךְ אִין אַן אוֹפֶן, אַז עֶס הֶערְט זִיךְ אָן אַז ס'אִיז דָא דִי מְצִיאוּת אוּן דִי צְרָכִים כו' פוּן דִי אַנְשֵׁי הַמְּדִינָה, ווָאס מִיט זֵיי פִירְט אָן דֶער מֶלֶךְ; עֶס אִיז נָאר ווָאס בְּשַׁעַת מֶען שְׁטֵייט מַמָּשׁ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, דַארְף זַיְין נִיכָּר אַז דִי גַאנְצֶע מְצִיאוּת פוּן דֶער מְדִינָה אִיז נִיט קֵיין זֶעלְבְּסְטְשְׁטֶענְדִיקֶע, נָאר זִי אִיז אוּנְטֶערְווָארְפְן דֶעם מֶלֶךְ.

בְּשַׁעַת אָבֶּער מֶען דַארְף עֶרְשְׁט מַכְתִּיר זַיְין דֶעם (אוֹיבֶּערְשְׁטְן אַלְס) מֶלֶךְ, ווֶען עֶר אִיז נָאךְ מְרוֹמָם אוּן אָפְּגֶעטְרָאגְן פוּן הַנְהָגַת הַמְּלוּכָה, פָאדֶערְט זִיךְ אַ גְרֶעסֶערֶע, טִיפֶערֶע בִּיטוּל, אַ בִּיטוּל בְּתַכְלִית אִין ווֶעלְכְן עֶס הֶערְט זִיךְ נִיט אָן קֵיין זַאךְ אוֹיסֶער דֶעם מֶלֶךְ אַלֵיין - שְׁטֶעלְט זִיךְ דִי שְׁאֵלָה: ווִי קֶען מֶען אִין אַזַא מַצָּב בֶּעטְן דֶעם מֶלֶךְ ווֶעגְן אֵייגֶענֶע צְרָכִים?

Acting for His Sake

6. In resolution: When a Jew asks for what he needs on Rosh HaShanah, his goal should not be his own personal benefit – not

ו. דֶער בִּיאוּר בְּזֶה:

דָאס ווָאס אַ אִיד בֶּעט אוֹיף זַיְינֶע עִנְיָנִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, דַארְף זַיְין דֶער מְבוּקָשׁ נִיט

33. *Chagigah* 5b. See *Likkutei Sichos,* Vol. 4, p. 1050, footnote 13.

to possess manifold prosperity **in this material world, or even manifold spiritual** prosperity. **Instead,** he should see his requests **as a continuation of his service of crowning G-d as King.**

In order to consummate the objective of the prayer, **"Reign over the entire world in Your glory" – that G-d's sovereignty should be manifest throughout the entire world – it is** necessary for **a Jew to involve himself with matters of this world and make it into a place in which G-d will reside.**[34]

There are distinct **sparks of holiness that are connected to the soul of each individual Jew; he specifically is destined to elevate them.**[35] **These sparks are enclothed in the material** substance of those **entities that G-d allocated** to each individual **as his portion, upon which his Divine service** should focus. **Therefore, he asks G-d to grant him those** material **benefits that will enable him to carry out the portion of the mission** that will cause G-d to **"reign over the entire world" that was designated for him individually.**

When operating from this perspective, a person **does not feel his individual identity in making requests for what he needs on Rosh HaShanah; he is asking solely for G-d's sake.**[36] **On the contrary, he is being motivated by the consummate** ***bittul*** **that is** required **when crowning G-d as King.** There is no contradiction between seeking his needs and submitting himself to God's sovereignty, **because the refinement of these sparks** of G-dliness **is connected to the very essence of his soul.**[37]

G-d's "desire for a dwelling place in the lowest realm"[38] **– which is carried out through** man's

צוּלִיבּ זַיְין תּוֹעֶלֶת, בִּכְדֵי אַז עֶר זָאל הָאבְּן אַ רִיבּוּי אִין עִנְיָנֵי עוֹלָם הַזֶּה (אָדֶער, אֲפִילוּ, אַ רִיבּוּי אִין עִנְיָנִים רוּחְנִיִּים), נָאר אַלְס הֶמְשֵׁךְ צוּ דֶער עֲבוֹדָה פוּן "תַּמְלִיכוּנִי עֲלֵיכֶם":

כְּדֵי עֶס זָאל זִיךְ אוֹיסְפִירְן דֶער "מְלוֹךְ עַל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ", אַז אִין דֶער גַאנְצֶער וועֶלְט זָאל זִיךְ אָנְזֶען מַלְכוּתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, אִיז דָאס דוּרְךְ דֶעם וואָס אַ אִיד פַאַרְנֶעמְט זִיךְ מִיט עִנְיָנֵי עוֹלָם הַזֶּה אוּן מַאכְט פוּן זֵיי אַ "מָכוֹן לְשִׁבְתּוֹ יִתְבָּרֵךְ"[כט];

אוּן וויִבַּאלְד אַז יֶעדֶער אִיד הָאט נִיצוֹצֵי קְדוּשָּׁה וואָס זַיְינֶען שַׁיָּיךְ צוּ זַיְין נְשָׁמָה אוּן ווֶעלְכֶע עֶר (דַוְקָא) דַארְף מְבָרֵר זַיְין[ל] - וואָס זֵיי זַיְינֶען מְלוּבָּשׁ אִין דִי דְּבָרִים גַשְׁמִיִּים וואָס דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער בַּאשְׁטִימְט לְחֶלְקוֹ וְלַעֲבוֹדָתוֹ - דֶערִיבֶּער בֶּעט דֶער אִיד בַּיְים אוֹיבֶּערְשְׁטְן אַז עֶר זָאל אִים מַשְׁפִּיעַ זַיְין דִי זַאכְן (צְרָכִים), כְּדֵי עֶר זָאל דוּרְךְ זֵיי אוֹיסְפִירְן דֶעם (טֵייל פוּן) "מְלוֹךְ עַל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ" וואָס אִיז שַׁיָּיךְ צוּ אִים.

קוּמְט אוֹיס, אַז אוֹיךְ אִין בַּקָּשַׁת צְרָכָיו פוּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה אִיז נִיט אַרַיְינְגֶעמִישְׁט אַ הֶרְגֵּשׁ פוּן מְצִיאוּת הָאָדָם, ווַיְיל עֶר בֶּעט זֵיי נָאר פַאר דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְנ'ס ווֶעגְן[לא]. וְאַדְּרַבָּה - דָאס קוּמְט דַוְקָא מִצַּד דֶעם תַּכְלִית הַבִּיטוּל אִין ווֶעלְכְן מְ'שְׁטֵייט בַּיי דֶער עֲבוֹדָה פוּן הַכְתָּרַת הַמֶּלֶךְ; וואָרוּם וויִבַּאלְד אַז בִּירוּר הַנִּיצוֹצוֹת הָאט צוּ טָאן אוּן אִיז פַארְבּוּנְדְן מִיט עֶצֶם הַנְּשָׁמָה[לב] -

[דִּכְשֵׁם ווִי דִי כַּוָּנָה פוּן "נִתְאַוָּה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִהְיוֹת לוֹ דִּירָה בַּתַּחְתּוֹנִים"[לג]

---

34. See *Tanya,* ch. 34.

35. See *Kesser Shem Tov,* sec. 218 and the teaching of the Baal Shem Tov cited in sec. 8.

36. To use the wording of the Maggid of Mezritch (*Or Torah, loc. cit.*), "to generate influence, [enhancing] the indwelling of His omnipotence," "for the sake of the Divine Presence."

37. See *Likkutei Sichos,* Vol. 3, p. 825; *Kuntreis Inyano shel Toras HaChassidus,* the end of sec. 20.

38. *Tanya,* the beginning of ch. 36.

service of refining the world's physical substance – **is rooted in G-d's very Essence.**[39] **Similarly, a Jew's service in carrying out** this mission and **actually** carrying out G-d's **intent is connected to the very essence of his soul.**

When it comes to the essence of a Jew's **soul, the entire concept of personal desire has no relevance.** As we pray on Sukkos, the essence of the soul **is "bonded and attached to You [G-d], its oneness [affirming] Your oneness."**[40] **Thus, requesting** the fulfillment of **one's needs** – so that one can **carry out the Divine intent – is connected with the *bittul* of the essence of the soul that is manifest in the service of crowning G-d as King.**

(וָואס וֶוערְט דוּרְכְגֶעפִירְט דוּרְךְ עֲבוֹדַת הַבִּירוּרִים) אִיז מוּשְׁרֶשֶׁת בְּעַצְמוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ[לד], עַל דֶּרֶךְ זֶה אִיז בַּיי אִידְן (וָואס זֵיי פִירְן דוּרְךְ דִי כַּוָּנָה בְּפוֹעַל), אַז דִי עֲבוֹדָה אִיז פַארְבּוּנְדְן מִיט עֶצֶם נִשְׁמָתָם]

וָואס אִין עֶצֶם הַנְּשָׁמָה אִיז דָאךְ נִיט שַׁיָּיךְ דֶער גַאנְצֶער עִנְיָן פוּן אֵייגֶענֶע רְצוֹנוֹת, זִי אִיז "חֲבוּקָה וּדְבוּקָה בָּךְ . . יְחִידָה לְיַחֲדָךְ"[לה] - אִיז פַארְשְׁטַאנְדִיק, אַז דִי בַּקָּשַׁת צְרָכָיו (כְּדֵי צוּ אוֹיסְפִירְן דִי כַּוָּנָה עֶלְיוֹנָה) אִיז פַארְבּוּנְדְן מִיטְן בִּיטוּל פוּן עֶצֶם הַנְּשָׁמָה (וָואס וֶוערְט נִתְגַּלֶּה אִין דֶער עֲבוֹדָה פוּן "תַּמְלִיכוּנִי עֲלֵיכֶם").

Joining Two Opposites

7. On the surface, there is still **room to question** the above. **Our Sages ordained that every Jew – regardless of his situation and** spiritual **standing – request that his needs be fulfilled on Rosh HaShanah.** When a person views himself honestly, **he knows that his requests for his physical and spiritual needs** on Rosh HaShanah **are not solely for the sake of carrying out G-d's intent. They are – at least, also** in part **– because he feels pressured in a simple sense and he desires that G-d fulfill his personal needs "from His full… and bountiful hand."**[41]

This is what constitutes the *mitzvah* of prayer, **as explicitly expressed in the** *Shemoneh Esreh.* **Indeed, this is the** positive **virtue**[42] **and the** unique **achievement of prayer**[43] **– that the sick be healed and that rain descend, etc.**

ז. לִכְאוֹרָה קֶען מֶען פְרֶעגְן: דִי בַּקָּשַׁת צְרָכָיו פוּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה הָאבְּן חֲזַ"ל קוֹבֵעַ גֶעוֶוען אִין נוּסַח הַתְּפִלָּה פַאר יֶעדֶער אִידְן אִין יֶעדְן מַעֲמָד וּמַצָּב וָואס עֶר גֶעפִינְט זִיךְ - אוּן סְ'אִיז דָאךְ יָדַע אִינָשׁ בְּנַפְשֵׁיהּ, אַז דָאס וָואס עֶר בֶּעט אוֹיף צְרָכָיו הַגַּשְׁמִיִּים (וְהָרוּחָנִיִּים), אִיז (נִיט בְּלוֹיז כְּדֵי עֶס זָאל זִיךְ אוֹיסְפִירְן דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְנְ'ס כַּוָּנָה, נָאר (עַל כָּל פָּנִים - אוֹיךְ)) דֶערְפַאר וָואס עֶר גֶעפִינְט זִיךְ בְּ"מֵיצַר" כִּפְשׁוּטוֹ, עֶר ווִיל אַז דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער זָאל מְמַלֵּא זַיְין זַיְינֶע (דֶעם מֶענְטשְׁנְ'ס) צְרָכִים "מִיָּדוֹ הַמְּלֵאָה כו' וְהָרְחָבָה" וְאַדְּרַבָּא אִין דֶערוּף בַּאשְׁטֵייט דִי מִצְוָה, וְכִמְפוֹרָשׁ בְּבִרְכוֹת הַתְּפִלָּה אוּן אִין דֶערוּף בַּאשְׁטֵייט דִי מַעֲלָה[לו] אוּן אוֹיפְטוּ פוּן תְּפִלָּה - שֶׁיִּתְרַפֵּא הַחוֹלֶה וְיֵרֵד הַגֶּשֶׁם כו'.

---

39. See the end of the ***maamar*** **entitled** ***Im Bechukosai,*** **5667, in the series of** ***maamarim*** **entitled** ***Yom Tov shel Rosh HaShanah, 5666,*** p. 446.

40. The ***Hoshaanos*** **prayer for the third day of Sukkos.**

41. The Grace after Meals.

42. See ***Tanya, Kuntreis Acharon,*** **the section entitled** ***Lehavin Mashekasuv BiPri Etz Chayim*** p. 155a. **See** ***Rambam, Hilchos Tefilah*** **1:2.**

43. See the *maamar* entitled *Shir HaMaalos LeDavid* (*Toras Menachem, Sefer HaMaamarim Melukat,* Vol. 3, p. 271), *et al.*, which explains the advantage of prayer over blessing – that prayer generates a new Divine will that brings about a change in material existence.

If one were told that during the prayers of Rosh HaShanah, he should ignore his physical needs entirely and instead focus solely on crowning G-d as King and fully accepting the yoke of His sovereignty, there would be no question. In the spiritual climate of that time, when "the Source of Light draws close to the spark [within man's soul],"[44] every Jew is capable of being aroused with a deep, essential drive to come close to G-d and, as a result, forget about his own needs, and focus solely on the desire to be together with the King.

However, how can every Jew be asked to join these two polar opposites – a) that he pay attention to his own needs and desire that G-d fulfill them, and b) at the same time, do so without involving his own feelings and interests but, rather, be focused solely on G-d's purpose?

אִיז בִּשְׁלָמָא ווֶען מְ'וואָלְט פוּן אִים גֶעמָאנְט אַז עֶר זָאל אִין תְּפִלַּת רֹאשׁ הַשָּׁנָה כְּלַל נִיט טְרַאכְטְן ווֶעגְן זַיְינֶע גַּשְׁמִיּוּת'דִיקֶע צְרָכִים, נָאר זַיְין גַאנְצֶע עֲבוֹדָה זָאל זַיְין בְּלוֹיז אִין דֶעם עִנְיָן פוּן "תַּמְלִיכוּנִי עֲלֵיכֶם" - פּוֹעֵל זַיְין בַּיי זִיךְ קַבָּלַת עוֹל מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ - וואָלְט דָאס קֵיין קַשְׁיָא נִיט גֶעווֶען:

ווָארוּם הֱיוֹת סְ'אִיז דַאן דֶער זְמַן פוּן "קִירוּב הַמָּאוֹר אֶל הַנִּיצוֹץ"[לז], אִיז יֶעדֶער אִיד מְסוּגָּל צוּ נִתְעוֹרֵר ווֶערְן מִיט אַ הֲזָזָה עַצְמִית צוּ נֶעעֶנְטֶער ווֶערְן צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, וּבְמֵילָא צוּ פַארְגֶעסְן אוֹיף זַיְינֶע אֵייגֶענֶע צְרָכִים, אוּן הָאבְּן נָאר דֶעם רָצוֹן צוּ זַיְין צוּזַאמֶען מִיטְן "מֶלֶךְ".

ווִי מָאנְט מֶען אָבֶּער בַּיי יֶעדֶער אִידְן, אַז בַּיי אִים זָאלְן זַיְין בֵּיידֶע קְצָוות צוּזַאמֶען: עֶר זָאל טְרַאכְטְן ווֶעגְן זַיְינֶע אֵייגֶענֶע צְרָכִים אוּן ווֶעלְן אַז דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער זָאל זֵיי מְמַלֵּא זַיְין, אוּן אִין דֶעם גוּפָא זָאל זִיךְ נִיט אַרַיְינְמִישְׁן קֵיין אֵייגֶענֶע גֶעפִילְן וּפְנִיּוֹת, נָאר אִינְגַאנְצְן זַיְין אוֹיסְן פַארְן אוֹיבֶּערְשְׁטְנְ'ס ווֶעגְן?

When a Jew's Inner Motivation Surfaces

8. This question can be answered based on the Baal Shem Tov's[45] interpretation of the verse in Psalms,[46] "Both hungry and thirsty, their souls languished within." A Jew's physical hunger and thirst for food or drink stems from his souls' inner longing. His soul desires to refine the sparks of holiness embedded in the material substance of that food or drink, because these sparks were destined for him, and G-d's masterplan requires that he specifically refine them.

Although the person feels merely natural

ח. ווֶעט מֶען דָאס פַארְשְׁטֵיין לוֹיטְן פֵּירוּשׁ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב[לח] אוֹיפְן פָּסוּק[לט] "רְעֵבִים גַּם צְמֵאִים נַפְשָׁם בָּהֶם תִּתְעַטָּף" - אַז דֶער הוּנְגֶער אוּן דוּרְשְׁט פוּן גוּף צוּ אַ דָבָר מַאֲכָל אָדֶער מַשְׁקֶה, נֶעמְט זִיךְ פוּן דֶעם וואָס "נַפְשָׁם בָּהֶם תִּתְעַטֵּף" - דֶער נֶפֶשׁ ווִיל מְבָרֵר זַיְין דִי נִיצוֹצֵי קְדוּשָּׁה פוּן דֶעם מַאֲכָל וּמַשְׁקֶה (ווָארוּם דִי נִיצוֹצוֹת זַיְינֶען שַׁיָּיךְ צוּ אִים, "שֶׁהוּא (דַוְקָא) צָרִיךְ לְתַקֵּן").

דָאס הֵייסְט, אַז כָאטשׁ דֶער מֶענְטשׁ פִּילְט

---

44. *Derech Chayim,* pp. 13d, 21b, 91a; *Kuntreis HaAvodah,* the end of ch. 5. The intent is that this is a time when G-dliness shines forth powerfully, inspiring the inner G-dly spark in every Jew's heart.

45. *Kesser Shem Tov,* sec. 194 (p. 25c – p. 110, in the latest edition). See the letter of my revered father-in-law, the Rebbe, whose contents are cited in *Likkutei Sichos,* Vol. 1, p. 177.

46. *Tehillim* 107:5.

בְּלוֹיז זַיין טִבְעִית׳דִיקְן הוּנְגֶער צוּ עֶסְן מִצַּד הַגּוּף, אִיז עֶס אָבֶּער בֶּאֱמֶת דֶער "הוּנְגֶער" פוּן זַיין נְשָׁמָה צוּ דִי נִיצוֹצֵי קְדוּשָּׁה שֶׁבְּמַאֲכָל וָואס גֶעהֶערְן צוּ אִים.

וְעַל דֶּרֶךְ זֶה אִיז עֶס בְּעִנְיָנֵנוּ: דָאס וָואס אַ אִיד בֶּעט רֹאשׁ הַשָּׁנָה מִיט תַּחֲנוּנִים כו׳ אַז דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער זָאל אִים גֶעבְּן צְרָכָיו הַגַּשְׁמִיִּים וְהָרוּחָנִיִּים, אִיז [אַף עַל פִּי אַז בְּחִיצוֹנִיּוּת אִיז עֶס מִצַּד דֶערוֹיף וָואס אִים זַיְינֶען נוֹגֵעַ עִנְיָנִים פוּן בָּנֵי חַיֵּי וּמְזוֹנֵי, אוּן זַיין מְצִיאוּת, אִיז אָבֶּער] דֶער אֱמֶת אוּן פְּנִימִיּוּת פוּן דֶער שְׁפִיכַת הַנֶּפֶשׁ - דֶער "הוּנְגֶער" פוּן נְשָׁמָה צוּ אוֹיסְפִירְן דִי כַּוָּנָה הָעֶלְיוֹנָה צוּ מַאכְן פוּן דִי דְבָרִים גַּשְׁמִיִּים אַ דִירָה לוֹ יִתְבָּרֵךְ.

וְאַדְּרַבָּה: דָאס גוּפָא וָואס מ׳זֶעט, אַז אִידְן וֶוערְן נִתְעוֹרֵר בַּיים זָאגְן "וּנְתַנֶּה תּוֹקֶף כו׳ מִי יָנוּחַ כו׳" פוּן טִיפֶענִישׁ פוּן הַארְצְן נָאךְ מֶערֶער ווִי דִי הִתְעוֹרְרוּת בַּיים זָאגְן "מְלוֹךְ עַל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ" כו׳ - אִיז אַ הוֹכָחָה, אַז אַזוֹי אִיז עֶס אוֹיךְ בַּאֲמִיתַּת הָעִנְיָן.

וָוארוּם אַף עַל פִּי אַז דֶער טַעַם גָּלוּי אוֹיף דֶעם אִיז, ווַייל זַייעֶנְדִיק אַ נְשָׁמָה בְּגוּף, זַיְינֶען עִנְיָנֵי עוֹלָם הַזֶּה נֶעעֶנְטֶער צוּ אִים אוּן דֶערְנֶעמֶען אִים מֶער ווִי עִנְיָנִים רוּחָנִיִּים - אִיז אָבֶּער דֶער טַעַם פְּנִימִי אִין דֶעם, ווַייל דִי כַּוָּנָה פוּן עַצְמוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ אִיז (דַוְקָא) אִין דִירָה בַּתַּחְתּוֹנִים (כַּנַּ"ל סְעִיף ו), וּבְמֵילָא דֶערְנֶעמְט עֶס אוֹיךְ אַ אִידְן אִין עַצְמִיּוּת הַנֶּפֶשׁ שֶׁלּוֹ;

אוּן דֶערְפַאר וֶוערְט עֶר נִתְעוֹרֵר וכו׳ אִין דִי בַּקָּשׁוֹת דַוְקָא, וָואס בִּפְנִימִיּוּת אִיז דָאס דִי הֲזָנָה עַצְמִית פוּן עֶצֶם הַנְּשָׁמָה צוּ אוֹיסְפִירְן דִי כַּוָּנָה הָעֶלְיוֹנָה צוּ מַאכְן דִי וֶועלְט אַ דִירָה לוֹ יִתְבָּרֵךְ.

hunger that stems from his body, the true motivation of his **hunger** stems **from his soul** and its desire **to** refine **the sparks of holiness in the food destined for him.**

Similarly, with regard to the matter at hand, when a Jew pleads to G-d on Rosh HaShanah that He fulfill his physical and spiritual needs, externally it appears that **what motivates him is** his personal desire for **children, health, sustenance** and other concerns connected with **his own self. However, the inner truth** that is arousing **the outpouring of his soul is the hunger of his soul to fulfill G-d's intent to fashion a dwelling for Him from these material entities.**

On Rosh HaShanah, **we see Jews being awakened from the depths of their hearts when reciting the *Unasaneh Tokef* prayer** – when hearing that on this day, judgment will be issued regarding **"who shall be [granted] tranquility** and who will [be compelled to] wander," **to a greater degree than when asking, "Reign over the entire world in Your glory."** This is not a spiritual failing. **On the contrary, this reflects what is genuinely true,** the fundamental motivation in a Jew's heart.

Of course, the apparent reason is that, since the person's **soul is lodged in his body** and, consequently, he feels himself closer to his body than to his soul, **the matters of this world mean more to him than spiritual matters. However, the inner reason** and motivation **is G-d's essential desire for a dwelling specifically in the lowest realm, as stated in sec. 6. Accordingly,** since a Jew is identified with G-d's Essence, **this is what touches the essence of his soul.**

His arousal – specifically when reciting these requests for material matters – stems from **the essential drive within his soul to carry out G-d's intent to make this world a dwelling for Him.**

Redefining What "For Me" Means

9. It is possible to say that from the standpoint of our Divine service, this is the reason that it was ordained to recite the story of **Chanah's prayer as the *Haftarah* for Rosh HaShanah and to include in it the challenge issued by Eli the *kohen,* "How long will you make a spectacle of your drunkenness?"**

Eli's rebuke **was** based on the logic **that when one stands "before G-d,"**[16] **"before the Holy of Holies,"**[47] **nothing else should matter except the fact that one is standing "before G-d."**[48] In such a place, **it is not fitting to focus on material things even a request like** Chanah's, **"If you will give your maidservant a male child…."**[49] **Especially, since she "prolonged her prayer,"**[50] Eli considered **this as "drunkenness,"** preoccupation **with appropriate – but still personal ("If you will give *your* maidservant") – desires.**[51] **Her desire was so strong that she did not realize where she was standing – that she was standing "before G-d."**

To this challenge, **Chanah replied, "I poured out my soul before G-d." Not only was her prayer for a son not the result of her intoxication with her personal desires, on the contrary, it was an outpouring of the inner dimensions of her soul that is appropriate particularly when one stands "before G-d," as reflected in the verse,**[52] "My heart says, 'Seek My countenance' (***panai***)**; I will seek Your countenance, O G-d."** *Panai,* translated as "countenance," shares

ט. וְיֵשׁ לוֹמַר אַז דָאס אִיז אוֹיךְ דֶער טַעַם בַּעֲבוֹדָה וָואס מֶען הָאט קוֹבֵעַ גֶעוֶוען צוּ זָאגְן דִי הַפְטוֹרָה פוּן תְּפִלַּת חַנָּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, צוּזַאמֶען מִיט דִי רֵייד פוּן עֵלִי הַכֹּהֵן "עַד מָתַי תִּשְׁתַּכָּרִין גו'":

דִי טַעֲנָה פוּן עֵלִי אִיז גֶעוֶוען, אַז בְּשַׁעַת מֶען שְׁטֵייט "לִפְנֵי ה'" - "לִפְנֵי קָדְשֵׁי הַקֳּדָשִׁים"[מ] - דַארְף נִיט זַיְין נוֹגֵעַ קֵיין זַאךְ אוֹיסֶער דֶעם אַז מֶען אִיז "לִפְנֵי ה'"[מא]; נִיטָא קֵיין אָרְט דַאן צוּ לִיגְן אִין בַּקָשׁוֹת פַאר עִנְיָנִים גַשְׁמִיִּים אוּן אֲפִילוּ נִיט פַאר אַזַא בַּקָשָׁה ווִי "וְנָתַתָּה לַאֲמָתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים"[מב], אוּן בִּפְרַט נָאךְ אִיז אַן אוֹפֶן פוּן "הִרְבְּתָה לְהִתְפַּלֵּל"[מג] - דָאס אִיז דָאךְ אַ מַצָּב פוּן "שִׁכְּרוּת" פוּן אִירֶע גוּטֶע אָבֶּער דָאךְ אֵייגֶענֶע (וְנָתַתָּה לַאֲמָתְךָ) רְצוֹנוֹת[מד]; אִיר רָצוֹן אִיז אַזוֹי שְׁטַארְק אַז זִי כַאפְּט זִיךְ נִיט וואוּ זִי גֶעפִינְט זִיךְ, אַז זִי שְׁטֵייט "לִפְנֵי ה'".

אוֹיף דֶעם הָאט חַנָּה גֶעעֶנְטְפֶערְט "וָאֶשְׁפּוֹךְ אֶת נַפְשִׁי לִפְנֵי ה'": נִיט נָאר אִיז אִיר תְּפִלָּה פַאר זֶרַע אֲנָשִׁים נִיט קֵיין עִנְיָן פוּן "שִׁכְּרוּת" חַס וְשָׁלוֹם אִין אֵייגֶענֶע רְצוֹנוֹת, נָאר פַארְקֶערְט - דָאס אִיז אַן אוֹיסְגוּס

***47. Ralbag, I Shmuel* 1:12.**

48. Note the teaching of the Baal Shem Tov (*Kesser Shem Tov,* sec. 97) on the verse (*Tehillim* 102:1), "The prayer of a poor man… he will pour out his words before G-d." As the Baal Shem Tov explains, the poor man does not desire anything. His request is only that he be able to "pour out his soul before G-d." See the *maamar* entitled *Beyom Ashtei-Asar Yom,* 5731 (*Toras Menachem, Sefer HaMaamarim Melukat,* Vol. 3, p. 133).

49. *I Shmuel* 1:11.

50. Note that the prayer that the *Kohen Gadol* recited in the Outer Sanctuary immediately after departing the Holy of Holies (*Yoma* 53b) **on Yom Kippur was a short prayer (*ibid.* 52b).**

51. The description of her prayer (*I Shmuel* 1:13), **"only her lips were moving, but her voice could not be heard," was not proof that** Eli thought **she was intoxicated** in a simple sense. Instead, he thought that she was intoxicated with her prayer. Why were only her lips moving? Because a) she was greatly intoxicated with her prayers for a worldly concern to the extent that "only her lips were **moving….**" She was so wrapped up in her prayer that she could do no more than move her lips. Furthermore, **b) this** indeed is the manner **in which one should** pray, **as stated in *Berachos* 31a.**

52. *Tehillim* 27:8; *Likkutei Torah, Devarim* 44b-c, 66c ff.

its root letters with the word *p'nimiyus,* "inner dimension." A Jew seeks the inner dimensions of his heart, **because he is seeking the inner dimension of G-d,** and the inner dimensions of a Jew's heart **has no personal desires. Its entire existence is "bonded and attached to You [G-d]."**[53]

פוּן פְּנִימִיּוּת הַנֶּפֶשׁ, וָואס דָאס דַוְקָא הָאט אַ שַׁיְיכוּת צוּם מַצָּב פוּן שְׁטֵייעֶן "לִפְנֵי ה׳", וּכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר[מה] "בַּקְּשׁוּ פָנָי (וָוארוּם) אֶת פָּנֶיךָ ה׳ אֲבַקֵּשׁ"[מו], וָואס הָאט נִיט קֵיין אֵייגֶענֶעם רָצוֹן, כָּל מְצִיאוּתָהּ אִיז וָואס "חֲבוּקָה וּדְבוּקָה בָּךְ";

For this reason, it is also understood why, in her request, Chanah included a vow, immediately promising that **if she was granted a son, she would "dedicate him to G-d for all the days of his life."**[49] Chanah's son's **entire life would not be his own, but would be dedicated to G-d. Her request for a son was not for herself, but solely for G-d's purposes**[54] **– and that was sensed by the inner dimensions of her soul.**

דֶערְמִיט אִיז אוֹיךְ מוּבָן וָואס זִי הָאט אִין אִיר בַּקָּשָׁה גְלַיְיךְ מְנַדֵּר גֶעוָועֶן, אַז אוֹיב "וְנָתַתָּה לַאֲמָתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים", אִיז - "וּנְתַתִּיו לַה׳ כָּל יְמֵי חַיָּיו"[מב]: זַיְין גַאנְצֶער לֶעבְּן וֶועט זַיְין (נִיט קֵיין אֵייגֶענֶער, נָאר) אַוֶועקְגֶעגֶעבְּן צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן; וַוְיְיל אִיר בַּקָּשָׁה אוֹיף זֶרַע אֲנָשִׁים אִיז נִיט צוּלִיב זִיךְ, נָאר בְּלוֹיז צוּלִיב דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְנ׳ס וֶועגְן[מז], וָואס וֶוערְט דֶערְהֶערְט בְּנַפְשָׁהּ פְּנִימָה.

What We Ask for on Rosh HaShanah

10. On this basis, **every Jew can derive a lesson regarding his prayers on Rosh HaShanah. It is not enough that the inner dimension of a Jew be as it should; this inner dimension must be expressed in a revealed manner. Therefore, when a Jew stands before G-d on Rosh HaShanah and asks for the fulfillment of his material or even spiritual needs, the "Eli the *kohen*" within his soul asks, "How long will you make a spectacle of your drunkenness?" Why are you thinking about worldly matters and personal needs at the time the King is being coronated?**

יו"ד. אוּן דֶערְפוּן הָאט יֶעדֶער אִיד אַ הוֹרָאָה בַּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ אִין זַיְין תְּפִלָּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה:

עֶס אִיז נִיט גֶענוּג וָואס דִי פְּנִימִיּוּת פוּן אַ אִידְן אִיז כִּדְבָעֵי, נָאר דִי פְּנִימִיּוּת דַארְף אַרוֹיסְקוּמֶען בְּגָלוּי. אוּן דֶערְפַאר, בְּשַׁעַת אַ אִיד שְׁטֶעלְט זִיךְ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בֶּעטְן בַּיְים אוֹיבֶּערְשְׁטְן אוֹיף צְרָכָיו הַגַּשְׁמִיִּים, אָדֶער אֲפִילוּ הָרוּחָנִיִּים - אִיז דָא דִי בְּחִינַת "עֵלִי הַכֹּהֵן" שֶׁבְּנַפְשׁוֹ, וָואס טַעֲנֶה׳ט צוּ אִים: "עַד מָתַי תִּשְׁתַּכָּרִין"! וָואס פַאר אַ טְרַאכְטְן אִיצְט וֶועגְן עִנְיָנֵי עוֹלָם הַזֶּה אוּן אֵייגֶענֶע צְרָכִים אִין אַזַא זְמַן פוּן הַכְתָּרַת הַמֶּלֶךְ!

---

53. **It is possible to explain that Eli did not realize** Chanah's intent **because the motivation of a *kohen* (and a Levite) is to "distance themselves from the ways of the world and stand in service before G-d" (*Rambam, Hilchos Shemitah VeYovel* 13:13).**

Certainly, this applies according to the opinion that Eli was the *Kohen Gadol* [*Midrash Shmuel* which in some editions is also referred to as *Midrash Shocher Tov*, the end of ch. 1, *Radak, Ralbag* (*I Shmuel* 1:9)], **who should "abide in the *Beis HaMikdash* the entire day" (*Rambam, Hilchos K'lei HaMikdash* 5:7). From this standpoint, asking for one's needs and "stand[ing] before G-d" are two opposites.**

54. **This is also reflected in** the wording Chanah used **in her request. She asked for *zera anashim.* Our Sages (*Yalkut Shimoni* on the verse) interpret that phrase as referring to "wise, understanding, great and righteous men… [dedicated] to the name of the Holy One, blessed be He."**

Nevertheless, a Jew must ask for these matters. On the contrary, the question calls forth Chanah's answer – which was given on behalf **of every Jew, even one who at that time thinks about his needs for his own personal** desires. **The inner motivation for those requests is** Chanah's answer, **"I poured out my soul before G-d." These words are an expression of the inner dimension the soul which is "bonded and attached to You [G-d]," which is entirely one with G-d's Essence.**[55]

Chanah's answer satisfied Eli's challenge entirely, so much so that he agreed with her and gave her his blessing and promise that "the G-d of Israel will grant the request that you asked of Him."[56] **So, too, may G-d grant the requests of every Jew for a good and sweet year** and may that be manifest in the most **straightforward way – in revealed and apparent good, regarding children, health, and sustenance with abundance in everything.**

אַף עַל פִּי כֵן, דַארְף עֶר בֶּעטְן פַאר דִי עִנְיָנִים, דְּאַדְּרַבָּה - דָאס גוּפָא רוּפְט אַרוֹיס דֶעם עֶנְטְפֶער פוּן חַנָּה, אַז בַּיי יֶעדֶער אִיד, אֲפִילוּ דֶער וָואס דֶערְוַוייְלֶע טְרַאכְט עֶר וֶועגְן זַיְינֶע הִצְטַרְכוּת'ן צוּלִיבּ זִיךְ, אִיז (דִי פְּנִימִיּוּת פוּן) דִי בַּקָּשָׁה - אַן עִנְיָן פוּן "וָאֶשְׁפּוֹךְ אֶת נַפְשִׁי לִפְנֵי ה'", אַן אוֹיסְגוּס פוּן פְּנִימִיּוּת הַנֶּפֶשׁ, וָואס אִיז "חֲבוּקָה וּדְבוּקָה בָּךְ", אֵיין זַאךְ מִיט עַצְמוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

אוּן כְּשֵׁם ווִי דֶער עֶנְטְפֶער פוּן חַנָּה הָאט אִינְגַאנְצְן פַארְעֶנְטְפֶערְט טַעֲנַת עֵלִי, בִּיז אַז, אַדְּרַבָּא, עֵלִי הָאט מַסְכִּים גֶעוֶוען מִיט אִיר - בִּיז צוּ גֶעבְּן אִיר זַיְין בְּרָכָה (אוּן הַבְטָחָה) אִין דֶעם "וֵאלֹקֵי יִשְׂרָאֵל יִתֵּן אֶת שֵׁלָתֵךְ אֲשֶׁר שָׁאַלְתְּ מֵעִמּוֹ"[מח] - אַזוֹי אוֹיךְ אִיז דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער מְמַלֵּא דִי בַּקָּשָׁה פוּן יֶעדֶער אִידְן, פַאר אַ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, כִּפְשׁוּטָה - בְּטוֹב הַנִּרְאֶה וְהַנִּגְלֶה, בְּבָנֵי חַיֵּי וּמְזוֹנֵי (וּבְכֻלָּם) רְוִיחֵי.

(משיחת יום ב' דר"ה תשל"ו)

---

55. See the interpretation of our Sages' statement (*Bava Basra* 10b), "I am giving this *sela* to *tzedekah* so that my son will live," in *Likkutei Sichos,* Vol. 5, p. 247ff. (translated in *Selections from Likkutei Sichos, Bereishis,* p. 581), that "although outwardly he is performing the *mitzvah* with an ulterior motive, since inwardly his heart is directed to G-d, not only is the deed of *tzedakah* (itself) perfect, the deed also affects the person himself, and when focusing on his inner dimensions, he is deemed – through this deed – a complete *tzaddik.*"

56. *I Shmuel* 1:17.

---

*) הוא יום היארצייט של הרבנית הצדקנית מרת חנה תנצב"ה (אמו של - יבלח"ט - כ"ק אדמו"ר שליט"א). נסתלקה שבת תשובה בעת עלות המנחה שנת תשכ"ה. המו"ל.

א) מגילה לא, א ("ומפטירין בחנה"), טור ושו"ע (ואדה"ז) או"ח סתקפ"ד ס"ב (ס"ז).

ב) שמואל־א א, ב.

ג) שהרי לכתחילה במקומה באה (אבודרהם סדר שחרית של שבת ופירושה. ועוד).

ג*) זח"ג נג, ב. ועוד.

ד) רש"י ור"ן מגילה שם. שו"ע אדה"ז שם.

ה) ראש השנה יא, א. ושם נסמן.

ו) כמחז"ל (ברכות לא, סע"א) "כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה".

ז) מסכת ראש השנה שלו (ריד, א בהגה"ה). - והוא דלא כדרשת חז"ל (ילקוט שמעוני על הפסוק (שם, ג) ועלה האיש ההוא. וראה שם על הפסוק (שם, ד) ויהי היום) שהיה בעת עליה לרגל.

ח) שמואל־א שם, יג־טו.

ט) להעיר דעלי נתמנה אותו היום שופט על ישראל (רש"י שם, ט) שבאותו הזמן היו הם מנהיגי העם. וגם שופט סתם - הרי דיין צריך להיות "דן דין אמת לאמיתו" (שבת י, א. ושם נסמן), שקשור עם עיון במחשבת הנדון (עיין בתוספות שם ובבבא בתרא ח, ב).

ולהעיר, דכהנים בכלל שייכים לענין המחשבה, דעבודתם היא בחשאי וברעותא דלבא (זח"ג לט, א), וגם על פי נגלה הרי ענינם מה ש"הובדלו . . לעבודת הקרבנות" (רמב"ם הלכות כלי המקדש רפ"ד) שמחשבה עיקר בזה ולשם ששה דברים הזבח נזבח (זבחים מו, ב במשנה) ועל דרך זה בשאר העבודות.

י) ראה רש"י (ועוד) שמואל־א שם, יג (יב). מפרשי העין יעקב ברכות שם. יד אפרים וחכמת שלמה לשו"ע או"ח סי' קא. ועוד.

יא) בבא בתרא קכג, א.

יב) שמואל־א שם, יג.

יג) שם, יב.

יד) להעיר מסידור (קטז, א), דמה שאמר עלי עד מתי תשתכרין הוא ענין "שכורות ולא מיין".

טו) ראה ברכות לב, ב וברש"י ובתוספות ד"ה כל המאריך שם. ויש לומר שקס"ד דעלי היה דחנה היתה מצפה שתעשה בקשתה (וצריך עיון קצת שם לא, ב: אמרה ליה רבונו של עולם כו' דמשמע שכן הוא באמת). וצריך עיון קצת שלא הובאה מעלת המאריך בתפלתו בפוסקים שם. ואולי נכלל במה שכתוב בטור ושו"ע שם ריש סימן קז.

טז) תהלים פא, ה.

יז) משלי ל, ח. לקוטי תורה ראש השנה נד, ד. נה, סוף ע"ד. ד"ה כי חק תש"י ספ"ז.

יח) ד"ה כי חק שם. ועוד.

יט) לשון הלקוטי תורה שם נו, א.

כ) ראה בארוכה לקו"ש ח"ד ע' 1145 ואילך. 1354 ואילך. ח"ט ע' 434 ואילך. 450 ואילך. 489 ואילך. ושם נסמן.

כא) ראש השנה טז, א. לד, ב.

כב) ראה ד"ה תקעו תש"א פ"ב. ד"ה יום טוב של ראש השנה תש"ג פ"ב.

כג) הלכות תשובה רפ"ג בשם הרמב"ן. הובא בלקוטי תורה ראש השנה נט, ב.

כד) תקון ו (כב, א). וראה אור תורה להרב המגיד ריש פרשת ויגש. אגדות חז"ל ד"ה אין עומדין (קח, סע"ג). שם בסופו (ד"ה אל תעש). ולהעיר מכתר שם טוב סימן של בסופו.

כה) ואדרבה, זהו עיקר מצות עשה דתפלה להתפלל לה' כאשר חסר לו איזה דבר וכיוצא בזה (ראה ספר המצות להצמח צדק שרש מצות התפלה בתחלתו, ושם נסמן).

כה*) וראה לקו"ש חכ"ג ע' 217 ואילך.

כו) ראה שבת י, א. שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס צה. ועיין ברכות לג, ריש ע"א: עומד לפני מלך מלכי המלכים כו'.

כז) ראה שו"ע אדה"ז סי' קד ס"ב: עומד לפני המלך - אין לזוז ממקומו.

כח) חגיגה ה, ב. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1050 הערה 13.

כט) לשון התניא פל"ד.

ל) ראה כתר שם טוב סימן ריח. תורת הבעש"ט שהובאה לקמן בפנים סעיף ח.

לא) בלשון הרב המגיד (אור תורה שם) "להשפיע בשכינת עוזו", "בשביל השכינה".

לב) ראה גם לקו"ש ח"ג ע' 825. קונטרס ענינה של תורת החסידות סוס"כ.

לג) תניא רפל"ו.

לד) ראה סד"ה אם בחוקותי תרס"ז (בהמשך תרס"ו).

לה) הושענות דיום ג'.

לו) ראה תניא קו"א ד"ה להבין מ"ש בפע"ח. וראה רמב"ם הלכות תפלה פ"א ה"ב.

לז) דרך חיים יג, ריש ע"ד. כא, סע"ב. צא, א. קונטרס העבודה ספ"ה.

לח) כתר שם טוב סימן קצד (כה, ג). וראה מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר (נעתק תוכנו בלקו"ש ח"א ע' 177).

לט) תהלים קז, ה.

מ) רלב"ג שמואל־א שם, יב.

מא) להעיר מתורת הבעש"ט (כתר שם טוב סימן צז) על הפסוק (תהלים קב, א) "תפלה לעני גו' ולפני ה' ישפוך שיחו".

מב) שמואל־א שם, יא.

מג) להעיר מתפלת כהן גדול בהיכל ביוהכ"פ (יומא נג, ב) - שהיתה "תפלה קצרה" (שם נב, ב במשנה).

מד) ומה שכתוב (שם, יג) "רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע" - יש לומר שאין זה ההוכחה שהיא שכורה כי אם: א) זה מורה על גודל השכרות שלה (בהתפלה על עניני עולם הזה), עד שרק שפתיה נעות גו'. ב) כן צריך להיות - כדאיתא בברכות (לא, סע"א).

מה) תהלים כז, ח. לקוטי תורה נצבים מד, ב־ג. שבת שובה סו, ג ואילך.

מו) ויש לומר, דזה שעלי לא הרגיש בזה, הוא מפני שענינו של כהן (ולוי) הוא להבדל מדרכי העולם ולעמוד לשרת לפני ה' (רמב"ם הלכות שמיטה ויובל בסופן) [ובפרט להדיעה שעלי היה כהן גדול (מדרש שמואל (שוחר טוב) ספ"א. רד"ק ורלב"ג שמואל־א שם, ט) - שיושב במקדש כל היום (רמב"ם הלכות כלי המקדש פ"ה ה"ז)] - ולכן מצד בחינה זו, שאילת צרכיו ולעמוד לפני ה' הם מצבים הפכים.

מז) כמודגש גם בבקשתה גופא - "זרע אנשים", ופירשו חז"ל (ילקוט שמעוני על הפסוק) "אנשים חכמים ונבונים וגדולים וצדיקים אמרה (חנה) . . שהם לשמו של הקב"ה".

מח) שם, יז.

ב"ה

Ever wonder why...

SHARING THE ORIGINAL WORKS OF THE CHABAD REBBEIM

sie

...Hashem created light first if there were no other creations to benefit from it yet?

FIND THE ORIGINAL QUESTION AND ANSWER IN SELECTIONS FROM LIKKUTEI SICHOS, VOL. I, BEREISHIS, P. 18 FF.

The Rebbe's Likkutei Sichos revolutionizes Torah study, Jewish life, and G-dly experience. For the first time ever, a curated selection of Likkutei Sichos is available in English.
Now you can enjoy the original in its purest form.
Bereishis, Shmos available. Vayikra coming soon.

Original talks. Original questions.
Original answers. Original insights.

sie

ORDER NOW AT
Sie.org
& stores

CONNECT WITH US!

SICHOS IN ENGLISH